
◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrud Undset, Lars Eskeland.
ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 4 - OSLO - TELEFON 23743

INNHold: Troen på jorden. — Har du en sak — — Spredte inntrykk fra jubelåret i den evige stad. — St. André Fournet. — Pave Pius XI og den katolske pressekongress. — Fra Kristi Legemsfesten i Oslo 1933. — Herhjemme — og derute. —

RETT + OG + SANNHET

Troen på jorden.

Ethvert kristent menneske kjenner til de mørke stunder i livet, hvor det er som Gud ikke hører de bønner vi ut fra vår innerste nød og dypeste trang opsender til ham. Og vi har mulig i fortvilelsen atter og atter ransaket vår sjel for å finne *hvorfor*. Trodde vi ikke sterkt, inderlig, kraftig nok? — Blev vår bønn svekket av tvil allikevel på en eller annen måte? Ja — tvil — — den åt sig lenger, lenger og lenger frem så vi til sist bare ropte mot himmelen et hjelpeløst: «Jeg tror, Herre — hjelp min vantro!»

En bønn som da var helt riktig formet. Hvorfor? Hvad er det for en «vantrø» som må overvinnest skjønt vi tror? —

Det er den villfarelse som så mange svever i: at *troen* er noget som ikke kommer livet, det materielle liv ved. Troen er noget som hever sig *fra* jorden — ikke noget som vi har til bruk *på* jorden. Denne villfarelse har stengt Guds rike for mange, fordi den har gjort tro til noget hverdagslivet uvedkommende — men standpunktet er forståelig såsnart man husker, hvordan gjennom århundrer menneskene nettop har transponert troen over i en livsfjern sfære og ikke sett, at den er et uundværlig *arbeidsredskap* og ikke bare vakre, forkynnende og bekjennende ord. Troen finnes her *på jorden* og *må finnes* her, skal den bli levende kristendom, personlig bevisst eie. Ti hvorledes kan vi leve en dag til ende uten å tro? Foretar vi oss overhodet noget uten å tro? Vi eier når alt kommer til alt ikke annet å bygge på, hvor stolte vi enn er over vår viden og våre tekniske fremskritt. Alle

sannsynlighetsberegninger som vi kaller visshet, er allikevel innerst inne en trossak — vi tror når vi slår øinene op, at vi skal leve dagen til ende og innstiller oss på *det* — vi tror at vi kommer til vårt bestemmelsessted ved å gå nedad den eller den gate, uaktet vi ikke ser målet når vi begynner på veien — og denne vår daglige livstro er samtidig vår eksistensmulighet og gir oss erfaringen for, at vantro og tvil er tankefostre uten livets egen rett. Vår *tro* er gitt oss av Skaperen som veiviser gjennom tilværelsen *her* til tilværelsen *hisset* — og derfor også den eneste bærende virkelighet i våre mellemmenneskelige forhold.

Nutidens store ulykke er nettop, at den ikke kan finne troen på jorden — er den dualisme som er avfødt av, at tro ikke skulde være noe som vedrørte våre materielle forhold — at troens gave er skjenket oss utelukkende med henblikk på det hinsidige. Derfor de mange motsetningsforhold — derfor synker så mange livsverk og så mange skjebner til jorden, fordi ingen tror og viser sin tro i støttende og hjelpende gjerninger.

Men her skulde vi katolikker være de første til å finne troen på jorden så sant vi med rette vil bære vårt hedersnavn: *de troende*. Vi som like op i våre egne dager har hatt en Don Bosco iblandt oss, hvis hele livsvirke står som et lysende eksempel på hvad troen på Kristuslivets makt over alt det materielle formår.

Vi bør være de første til å huske at den «tro som har overvunnet verden», altså som har overvunnet det

materielles herredømme over sjelene, er den tro som kjennes av sine gjerninger: av det glade, fortrøstningsfulle, modige preg den setter på menneskene. Det er *den* tro som menneskesønnen vil finne i de menneskesjeler Han «kommer igjen» i her på jorden og tar bolig hos. Og det er *den* som med røttene fast plantet vil ranke sine grener inn i Guds rike og «overvinne verden».

La oss da be: at troens gave må bli vårt kosteligste eie —

La oss be: at vi må få nåde til å overvinne tvil og bekymringenes og engstelsenes vantro og finne troen i alle mellommenneskelige forhold som positiv kraft: troen på den gode vilje i oss selv og til den gode vilje hos andre. —

La oss be: at menneskesønnen må finne oss våkne, fordi vi har trodd på Hans komme — på Hans kjærlighets altovervinnende makt i vår egen sjels og i vår næstes. — — —

Har du en sak - -

*Har du en sak, du har elsket for alle,
kjempet den frem, så du helt den forstod,
elsket den slik, du fikk stå eller falle,
eftersom kampen for den gav dig mot,
gitt den din tanke, din vilje, din evne,
så den har brent sig i sjelen din inn,
strålet som solskinn over det jevne,
løftet din lengsel og styrket ditt sinn.*

*Da har du prøvet, at livsvekst må stride,
vinterens kulde og mørke tar tid,
seire vi kan ei, hvis ei vi vil lide,
våren i nord er ei alltid så blid.
Men hvis du eier en gnist fra det høie,
brenner der i dig den hellige ild,
da vil ei motgang ditt arbeidshåp bøie,
fast tør du stå mitt i krefternes spill.*

(Nico Hambro).

Spredte inntrykk fra jubelåret i den evige stad.

I.

Paven i Laterankirken.

Siden dette jubelår — til særlig ihukommelse av menneskeslektens forløsning — tok sin begynnelse, har pilegrimsskarene uavlatelig strømmet til Rom fra alle verdens kanter. Særlig var tilstrømmingen stor i mai og i begynnelsen av juni. Ønsket om å være i Rom på de store høitidsdager — Kristi Himmelfartsdag og Pinsedag — har naturligvis vært bestemmende for mange.

Pilegrimene, som på denne tid var i Rom, oplevet da også høitideligheter som de sent vil glemme.

Kristi Himmelfartsdag drog Paven ut av Vatikanet for offisielt å være til stede ved messen i Laterankirken, Roms hovedkirke fra begynnelsen av det IV. århundre, da de store kristenforfølgelser ophørte. Siden 1870, da Pavestaten blev inndratt i Italia, har Pavens trone i Laterankirken stått tom, bortsett fra 21. desember 1921, da Pave Pius inkognito besøkte kirken for å forrette messen på det alter hvor han mottok prestevielsen. — Den gang var det bare nogen få innbudte som overvar Pavens messe — nu derimot var Paven ledsaget av hele sitt hoff — kuriens kardinaler, biskoper og øvrige prelater samt en rekke andre fremtredende personer, bl. a. den irske fristats president, de Valera, og ex-kong Alfonso av Spania. — Ved sin ankomst til Laterankirken var Paven gjenstand for folkemengdens begeistrede hyldest. Det store kirkerum kunde bare rumme en brøkdel av den skare som var strømmet til Laterankirken for å se begivenheten på

så nært hold som mulig. På plassen foran den var det et yrende liv av mennesker — unge og gamle, fattigklædde og riktklædde mellom hverandre, som ventet på det øieblikk da den hellige Fader fra balkongen vilde lyse sin velsignelse over dem alle. I et hjørne av plassen var det reist et alter, så den ventende skare kunde overvære den hellige messe, mens et praktfullt sangkor lot liturgiens toner lyde ut over plassen. —

Litt over kl. 12 blev et teppe med det pavelige våpen foldet ut fra balkongen på kirkens fasade og alles øine vendte sig mot dette punkt hvor paven snart skulde komme til syne. Mens sølvtrumpetenes fanfare hørtes over plassen, blev Paven på bærestolen båret frem, hilst av mengdens øredøvende hyldest: «Viva il Papa!» — uansett sprog forentes nu alle i dette rop.

Paven trådte frem til balkongens rekkverk og hevet hendene til en hilsen som forsterket folkemassens begeistring. Men det blev stille da Formularet til den pavelige velsignelse oplestes av kardinal Verde, og klart og tydelig lød ordene, gjengitt av høittalere, ut over hele den veldige plass. Stillheten blir ennu dypere — da høres tydelig den hellige Faders røst — han løfter sin hånd til velsignelsen. Velsigner den knelende menneskemasse, byen Rom og hele verden: Benedictio Dei Omnipotentis descendat super vos. — Må den allmektige Guds velsignelse stige ned over eder! Atter utløses mengdens begeistring — alle vil hilse Paven på denne hans store dag, da han, takket

være forsoningen med Italia, fritt og uhindret kan møtes med sitt folk. En tilstedeværende, som så Paven på nært hold, fortalte senere, at han så så strålende lykkelig ut. Og det kan man forstå! Hvad har det ikke vært å få oppleve denne store dag, som hans forgjengere Leo XIII, Pius X og Benedikt XV aldri fikk skue. Det var en høitidelig demonstrasjon av Pavens gjenvunne frihet. Men dagen var merkelig for én til, ti blandt de prelater, som stod på balkongen ved Pavens side og så utover den umåtelige menneskemasse — som blev anslått til over 200,000 — var den 86-årige erkebiskop Zonghi, der som ung prest og tjenestegjørende kammerherre hadde ledsaget Pius IX ved hans siste besøk i Laterankirken i 1870, og vel ikke drømt om å få oppleve *denne* Kristi Himmelfartsdag!

Ennu engang løfter Paven sin hånd til velsignelse og avskjed — da hører jeg en italiensk kone ved siden av mig utbryte et medfølende: «Stakkars Pave — hvor må han være trett av å velsigne og velsigne uavlatelig — stakkars Pave!» — Povero Papa — — Ordene og tonefallet fortalte den fremmede meget om romernes hengivenhet for den hellige Fader, hvis opofrende liv de kan iaktta på nært hold. Og nu deler de fullt ut hans glede over atter å kunne ferdes fritt og møtes mer umiddelbart med dem.

II.

Kanonisasjonsmesse i St. Peterskirken.

Pinsedag foregikk den høitidelige kanonisasjon av den salige Andreas Fournet etterfulgt av Pavens messe.

Det var en lang ceremoni — den varte sine fire timer, og når man så husker at mange av de tilstedeværende hadde innfunnet sig i kirken flere timer før ceremonien begynte, og at kun de ferreste får sitteplass, så vil man forstå at den trekker store vekslar på krefter og tålmodighet. Men man holder ut fordi man vet at ens tålmodighet blir rikelig lønnet. Det er en strålende høitidelighet fra først til sist.

Og de, som er så heldig å være i Pavens følge, får jo den beste anledning til å se alt på nært hold: den tradisjonspregede, vakre prosesjon fra Vatikanet inn i kirken, hvorunder Paven er gjenstand for folkets hjerteligste hyldest, og den betagende ceremoni med de mange vakre detaljer, rike på symbolsk betydning. Gjennom den tettpakkede folkemengde blir Paven båret frem, så høit at alle kan se ham velsigne til høire og venstre, mens hans rolige, bleke ansikt stråler av godhet og glede. Ved Sakramentsalteret stanset prosesjonen forat den hellige Fader kunde tilbringe nogen minutter i stille bønn foran Alterets Sakrament, og da prosesjonen nådde frem til høialteret, knelte Paven atter ned for å be ved apostlen Peters grav. Derefter tok han plass på en trone som var reist øverst i koret, hvor der tillike var korstoler for kardinalene, biskopene og andre høie dignitærer samt tribuner for fremstående legfolk. I den ene såes side om side to katolske stats-overhoder — den irske fristats president, de Valera, og den østerrikske forbundskansler Dollfuß.

Kanonisasjonsakten begynner med at Rituskongregasjonens prefekt, kardinal Laurenti, trer frem for ved

en assistent å anmode den hellige Fader om å skride til kanoniseringen av den salige Andreas Hubert Fournet. Dertil svarer Pavens sekretær, mgr. Bacci, i Pavens navn, at Kirken i disse tunge og urolige tider kan trenge til flere himmelske forbedere, til helgener, hvis mønstergyldige jordiske liv kan tjene som lys på de nulevende kristnes vei mot himmelen. Men før Hans Hellighet vil skride til den høitidelige helgenkåring ønsker han at alle de tilstedeværende skal be sammen med ham til Gud og tillike påkalle alle de helliges forbønner. Derpå synges nu Allehelgenslitaniets, mens Paven kneler i stille bønn foran tronen.

Atter trer kardinal Laurenti frem og gjentar ennu mer inntrengende sin anmodning om at helgenkåringen må fullbyrdes. På Pavens vegne svarer nu sekretæren med å opfordre alle til innerlig bønn. Knelende intoner da Paven «Veni Creator» og synger til slutt bønn til den Helligånd om lys og kraft. Kardinal Laurenti gjentar for tredje gang sin anmodning og Pavens sekretær forkynner at nu kommer det høitidelige øieblikk da den hellige Fader vil kære presten Andreas Hubert Fournet til helgen.

Paven reiser sig iført mitra og fremsier kanoniseringserklæringen — hvorved han erklærer Andreas Hubert Fournet hellig og fastsetter hans minnedag til 13. mai. Han intonerer Te Deum, og Kirkens eldgamle lovsang bruser gjennom det veldige kirkerum, hvorefter kardinaldiakonen for første gang påkaller den helgenkåredes forbønn: «Be for oss, hellige Andreas Hubert!» Koret svarer: «At vi må bli verdige til Kristi forjettelser!» — Paven synger den særlige bønn til den nye helgen, og den gripende kanoniseringsseremoni er tilende.

Når man stod like ved Pavens trone og kunde se hans ansikt tydelig fikk man et sterkt og gripende inntrykk av det alvor og den innerlighet, hvormed han utførte hele ceremonien. Det var gripende å se hvorledes Paven under utførelsen av sitt høie embeds plikter stadig gjennom bønn holder sig nær Ham, hvis stedfortreder han er i sin egenskap av Kirkens øverste hyrde og styrer. Det synes til tider som engstes han for, at noget av ham selv skal trenge sig frem, mens han kun ønsker og søker å være en formidler av den *Allmektiges* vilje. Vel er ham gitt stor makt og myndighet, men ikke for hans egen skyld — alene for Kirkens skyld, forat han kan tjene Kirken som lærer og hyrde og gi hvad der kreves av ham til beste for sjelene, for deres evige frelse.

Under den påfølgende messe var det særlig et øieblikk, hvor denne Pavens stilling som Guds tjener trådte klart frem. Selvfølgelig er der ved en pavemesse mange ceremonier som skal tjene til å fremheve hans høie embede og fremkalle hos oss den rette ærbødige innstilling overfor Kirkens overhyrde. Når Agnus Dei synges går Paven fra høialteret tilbake til sin trone og Alterets Sakrament bringes ham nu der under brødets og vinen skikkelser. Dog — han står ikke opreist som Kirkens biskoper og prester, når disse kommuniserer under den messe de selv forretter. Knelende mottar Kristi Stedfortreder på jorden sin Herre og Mester i den hellige

kommunion — og dette symboliserer tydelig hans stilling: hevet over alle mennesker ved den åndelige myndighet som Petrus mottok av Kristus, er han mer enn nogen annen innstillet på å være lydhør overfor Guds vilje, overfor den Helligånds inspirasjoner. Og slik er også Pave Pius XI — slik lever han sitt daglige liv, slik som dette sted i messen symboliserer. Derfor er han som han er, vår hellige Fader: utholdende i bønn og urokkelig fast, når han handler som Kirkens

øverste hyrde. Faste, som meislet, er hans trekk — til tider lysende av en æterisk klarhet av helt ulegemlig skjønnhet.

Han løftes op og bæres ut, hilst av alles takkende jubel — man følger ham, og i Kirken slukkes festens lys. Men lyset og varmen fra Pavens velsignelse stråler videre i vår erindring — uforglemmelig i takknevnige sinn.

H. J. I.

ST. ANDRÉ FOURNET

Den helgen som vi nu efter pinsedag hver 13. mai skal feire og som vi nu kan anrope om forbønn, St. André Fournet, blev født 6. desember 1752 i Pérusse som et av de mange barn i en fornem og velhavende familie. Med et fornemt og velhavende barns ubevisste krav og vaner vokste han op — men ingen og intet kunde ødelegge hans blide og elskelige karakter om enn mange av dens beste trekk lå ubrukte hen. Denne karakters ubeskrivelige godhet bar ham, da han 13 år gammel kom på skole i Chatellerant, over de vanskeligheter som hans ringe arbeidslyst beredte ham. Hans intelligens var strålende, men et makelig liv hadde sløvet hans lyst til å bruke den — mens hans elskelighet gjorde ham almindelig avholdt av både kamerater og lærere. Hans avsky for lekselesning gikk så vidt at han uten videre stakk av fra kollegiet med en kamerat, men hans mors sorg og skuffelse over ham gjorde et så dypt inntrykk at han ikke alene vendte tilbake til skolen, men også blev flittigere — så han forholdsvis lett senere kunde komme inn på akademiet i Poitiers, hvor han begynte å studere jura, dog uten at denne hadde nogen tiltrekning for ham. Det hadde derimot alle de fornøielser som livet i en mindre by kan friste en ung begavet og elskverdig mann med — alle forholdsvis uskyldige men dog av den art at eventyrlysten i ham holdtes våken og enddog engang fikk ham til å la sig opta i officerskorpset ved et regiment i byen. Strålende av glede over sin nye fine uniform presenterte han sig for sin onkel, stedets sogneprest — men man kan tenke sig hans skuffelse da denne viste ham døren med de ord: «De går feil, min herre — jeg har ingen nevø som er officer!»

Det varte heller ikke lenge før André angret dette overilede påfund og fikk sin mor til å løskjøpe ham fra den militære tjeneste mot at han lovet å bli mer stø og pålitelig. Han holdt forsåvidt sitt løfte, som han forsøkte å komme inn på forskjellige saksførerkontorer, men ingen sted kunde de bruke ham, ti skrivemaskinen var jo ikke oppfunnet og hans håndskrift var uleselig!

Dog — Gud hadde sin mening med denne motgang: den tvang André til å overveie muligheten av å ta en annen livsgjerning op — og han som engang hadde skrevet i en oppgave at han «vilde bli en god gutt, men hverken prest eller munk» — kunde ikke motstå det indre kall til å bli prest. Han begynte å studere teologi — studiet tok all hans interesse fangen, han gikk op i

det med liv og sjel, og 1776 leste han sin første helige messe.

Den unge prest blir først kapellan hos sin onkel, men hans debut var ikke særlig vellykket: da han skulde holde sin første preken blev han så forvirret, fordi han så de mange øine på sig, at han ikke kunde få et ord frem, men måtte gå ned av prekestolen igjen.

Men alle vanskeligheter forsvant snart — og da han i 1781 blev sogneprest var han allerede kjent for sin dyktighet, fromhet og brennende nidkjærhet. Godgjørende mot de fattige, aktet og elsket — men ennå ikke den helgen, han senere blev, og hvis livsførsel vakte alles beundring. Han hadde ennå den fødte adelsmanns smak og vaner — ferdedes med forkjærlighet i et fornemt miljø — kledte sig med eleganse og var kjent for sitt veldekkede bord, sitt vakre og kostbare innbo og sin store gjestfrihet mot slekt og venner, uten at han derfor glemte de fattige.

Et slikt liv kan så utmerket harmonere med alle gode menneskelige egenskaper og dyder — men det er ufornelig med den høie grad av hellighet, som Gud hadde bestemt for den unge sogneprest av Maillé. Selv var han aldri helt tilfreds, aldri helt lykkelig, fordi han manglet den tindrende glede som et liv helt i overensstemmelse med Guds vilje gir. I dypet av hans sjel arbeidet denne Guds vilje ad mystikkens vei på hans fullkommengjørelse — og gjennom hans søsters munn lød endelig spørsmålet til ham, efter at han en dag med glød hadde preket om forsagelsen av og forakt for alle jordiske ting: «hvorfør lever du ikke selv efter din egen lære?»

Da var hans time kommen — han sa farvel til alle glimrende fester, til all prakt og alle adspredelser, og blev bare Guds ydmyke tjener, som ba fattige til sig og delte sin enkle kost med de mange. Han solgte sitt kostbare innbo, så han fikk mer å gi bort og han levet selv mest av tørt brød og grønnsaker. Hans fint utpenslede og dypt filosofiske prekener blev kraftigere og enklere, så alle kunde følge dem, og han ofret sig helt for sjelesorgen uten å ense de anstrengelser han derved måtte ta på sig.

Han blev trenet til vanskeligere oppgaver — og de kom, da revolusjonens uvær brøt løs med forfølgelse av alle de prester, som ikke vilde avlegge sin ed til konstitusjonen. Han fikk sin avskjed da han nektet dette, men fortsatte sin gjerning som prest i avsidesliggende

hytter, skoger, fjellkløfter — hvor det traff sig. Men forfølgelsene gikk på livet løs, og hans biskop, som viste at prester av hans type måtte til når der engang kom lysere dager — beordret ham til å forlate landet og opholde sig i Spania til da.

I 5 år gjorde abbé Fournet lydlig sin foresattes vilje — aktet og elsket blir han i det fremmede land ved sitt mønstergyldige og opofrende liv, sitt likevektige humør og sin store barmhjertige næstekjærlighet.

I 1797 så det ut til å lysne, og abbé Fournet forlot straks Spania og vendte tilbake til Poitiers, hvor han av sin søster blev mottatt med utropet: «Du ulykkelige — guillotinen er dig viss!» Ti forfølgelsene av prestene var plutselig blitt så hatefulle som aldri før — og nu begynte et liv for Fournet så farefullt og samtidig så fryktløst, at der straks dannet sig legender om det som lever på folks leber den dag i dag. Gudstjenester holdt han overalt — forkledt gikk han fra sted til sted, stadig utsatt for å bli grepet av politiet — ofte hjulpet av de samme gendarmen som var sendt ut efter ham. Intet kunde forhindre ham i å være Guds og sjelenes tjener — og til sist drev uværet over: Konkordatet mellom keiser og pave blev undertegnet og prestene gjeninnsatt, hvor der ennu var prester i live å gjeninnsette.

Et oppbygningsarbeide begynte for «den gode fader», under hvilket navn abbé Fournet var kjent over alt — men det er aldri lett å bygge op hvor først alt er revet ned. Aldri lett og umulig for den som er ene. Han bad til Gud om en medhjelp — han fikk den i frk. Elisabeth-Lucie Bichier des Ages. Det blev et av de vennskaper som fryder Guds engler i himmelen, fordi de hviler på sjelenes overnaturlige kjærlighet til hverandre i Herren — kjærlighet til hverandre i Kirkens tjeneste, i Kristus Jesus. Hvad St. Jeanne var for St. Frans de Sales, St. Klara for St. Fransiskus — for bare å nevne nogen av disse hellige samfund — blev Elisabeth des Ages, den senere «Korsets datter» søster Elisabeth for St. André Fournet. Meget lot han henne gjennomgå i ydmykhetens skole da hun i 1798 første gang kom til ham og mente sig berettiget til å bli tatt hensyn til fremfor andre; men fra første stund underkastet hun sig hans vilje, fordi også hennes sjel var likedannet med hans, om ennu ikke utdannet som hans.

Han gav henne en dagsorden så strengt regulert, at ingen tid blev levnet fornøielser og verdslighet for bønn, besøk hos syke og gamle, undervisning av barn og unge — et reglement som blev grunnlaget for «Korsets døtre»s hele virksomhet. Men først da Elisabeths mor var død i 1804, og hun dermed fri for sine jordiske familieplikter, tillot han henne å danne det lille samfund som blev spiren til «Korsets døtre»s nu over 100 institutter verden over. Fire søstre med Elisabeth som leder var de første — i 1807 blev de et komunitet med løfteavleggelse og iklædning av klosterdrakt — i 1816 var det helt utbygget med over 20 søstre, et litet hospital, nogen foreldreløse og en del skoleelever. Da gav St. Andrés biskop ham tillatelse til å forlate sogneprestembedet i Maillé og bosette sig

hos søstrene i La Puye, hvor søster Elisabeth nu var mere superieure og derfra ledet de mange nye grunnleggelser. Fra 1820 til sin død i 1834 arbeidet nu St. André på søstrenes og sin egen helliggjørelse — en åndelig kraft fløt fra arbeidet i La Puye inn i Kirkens arbeid, og mange er de som også har sin jordiske tilværelses trygghet å takke for den støtte, som de i arbeidets som i sykdommens dager fikk hos St. André og hans døtre. Mer enn med ord virket St. André ved sitt lysende eksempel på alle kristne dyder — først og fremst ved sin store ydmykhet. Alltid så han sig selv som den største synder og fra denne hans sjelsinnstilling utgikk en mystikkens kraft, som gjorde alle hans skriftebarns bekjennelser sannere, ekte og mer dyptgående enn overfor noen annen prest.

Han blev gammel — over 80 år — og hans død den 13. mai 1834 var en helgens. Han døde, styrket ved Kirkens nådemidler og omgitt av de eldste av sine døtre med moder Elisabeth ved hodegjerdet og hun lukket hans øine. Mirakler, helbredelser åpenbarte snart hvem og hvad han hadde vært — allerede i 1854 begynte den process som den 4. juni 1933 fikk sin glansfulle avslutning, hvorom fortelles annetsteds i bladet.

St. André Fournet — ora pro nobis!

Pave Pius XI og den katolske pressekongress.

Hans Hellighet Paven holdt på den audiens, som blev tilstått de 250 katolske redaktører, som fra 22 forskjellige stater — Norge som bekjent representert av dette blads redaktør — var kommet sammen i Rom til kongress — en tale som svar på chefredaktøren for «*Observatore Romano*», grev Dalla Torres, hyldest på samtliges vegne. Paven nevnte først pressens store betydning som bærer og former av den offentlige mening — en betydning som tillike var et meget stort ansvar. — Dette gjelder hele pressen, men i første rekke den *katolske*, som er Kirkens og dens hierarkis talerør. Derfor måtte de katolske blade ikke alene i sin redaksjonelle del være fylt med katolsk ånd — i alle dens grener, også i det administrative, måtte Kristi blods farve stråle og lyse. Som Kirkens talerør var den også blandt de som skulde virkeliggjøre Kristi ord om å gå ut og lære alt folket. Deri lå dens høieste ære, dens største belønning og rikeste tilfredsstillelse og en mektig spore til å holde ut i sine hellige forsetter.

I er — tilføiet Hans Hellighet smilende — for å bruke et moderne ord, som de nyeste hjelpemidler i menneskehetens tjeneste har gitt oss: Kirkens *hospitaller* — å være katolsk journalist er ikke bare å utøve et kall — det er å oppfylle en *misjon*.

Og den apostoliske velsignelse, som den hellige Fader derpå meddelte, ga han ikke alene de tilstedeværende, deres aviser, medarbeidere, lesere og forbindelser, men den gjaldt alle som hadde gjort pressen til sitt apostolat.

Fra Kristi Legems-festen i Oslo 1933.

Katolikkenes antall i hele verden 363 764 793.

Efter den siste statistikk er ovenstående det samlede antall på jordens katolske befolkning. Den er optatt av Mgr. Canon Jackman, forhenværende redaktør av «The Catholic Directory», og offentliggjort i «The Holy Road Chronicle».

De enkelte tall er:

Europa	206,174,847
Asia	8,564,947
Afrika	5,797,685
Amerika	130,537,446
Australia	12,689,868
Tilsammen	363,764,793

Samtidig offentliggjøres tallet på protestanter i verden. I alt finnes 177,862,523 — hvorav 112,512,796 er i Europa og 49,600,000 i Amerika.

Francois Mauriac

— Frankrikes store katolske forfatter — er blitt optatt blandt de 40 «udødelige» i l'Academie Francaise — den største ære en fransk dikter kan opnå. Men den er velfortjent, ti født i 1885 er han en av bærerne i litteraturens verden — en av de, som har hugget sig ned til livets realiteter og nu tar oss med på veien til dem, så vi også får se.

Hans oppgave har vært å vise oss hvor mennesket uten Gud er hjelpeløst, fattig, forstøtt. Synden og lasten avslører han ubarmhjertig imot dem, men forståelsesfullt overfor de ulykkelige sjeler, som beherskes av syndens og lastens ånder. Han skriver alt og beskriver alt — ofte anormale foreteelser, som gjør en forsiktig

og kritisk overfor mangt og meget i hans produksjon, ti han lyver ikke og ikke alle har kjærlighet nok til å tåle å se sine medmennesker avkledte til det innerste ormebol av sine hjerter.

Derfor har man miskjent ham, tatt avstand fra ham, skjønt hans verker er som de klare kilder, som vel avspeiler alt heslig på sin vei — men hvad skader det den, som drikker av det friske, kalle vann?

Et ormebol kan vårt hjerte være — en stråle av nåde finner dog vei til det. Fra hverdagens forferdende sjelelige og legemlige smuss peker Mauriac op mot det eviges rene strålende innhold og ubesmittede form — han gir derfor gjennom alt det negative det absolutt positive: skjærtorsdagens evangelium som utsletter synderne og opløfter synderen.

Et av hans hovedverk «Ormebolet» (la Noeud de vipères) er nettop utkommet i en ypperlig norsk oversettelse i Gyldendals «gule serie».

INNSAMLING:

til St. Olavskirkens oppusning ved hjelp av katolske arbeidsløse

Det viser sig at den tanke fremsatt her i bladet om å adgang til å fortsette sin fe nekirke som lønnet arbeid pati på flere hold. Det er svært generøse bid- å ha vakt den in gjøre for planei. heten som har anle... sasjon.

t tid siden blev 'edige unge få år kjære sog- vunnet sym- en — tildels ikke de- ig- ens reali-

Det fins i vår menighet, som overalt ellers, en del arbeidsløse ungdom, som vi gjerne vil hjelpe til å få noget å gjøre. Samtidig er det så at vår kirke ikke er i den forfatning som alle vi der er glad i den, gjerne

Fra Kristi Legems-festen i Oslo 1933.

skulde ønske at den var. Det er maling som mangler og det er andre reparasjoner å foreta, og vi har fått som gave en vakker statue som vi gjerne vilde ha anbragt på en pen sokkel. Men vi mangler penger til å få arbeidet utført, og vi appellerer derfor til menigheten, til alle de av menigheten som er glad i sin sognekirke og som gjerne ser at Oslo katolske katedral står som et talende vidnesbyrd om vi katolikkers kjærlighet til våre Gudshus, som jo for oss er det dyrebareste vi vet fordi de omslutter Kristi nærvær på sine høialtre i den hellige Eukaristi.

Vår kirke — våre unge — kan noget stå oss nærmere enn denne oppgave? Tegn et bidrag — hvor lite det enn er, det er en hjelp og blir mottatt med stor takknemlighet av såvel sogneprest som kapellan.

Listen vil etterhvert bli offentliggjort i «St. Olav».
Håb.

Liste for innsamling til vår feriekoloni.

Fra før kr. 1026.23. N. N. kr. 5.00, frk. T. Malerhaugen kr. 20.00, M. A. Fredrikstad kr. 20.00, I. B. Vindern kr. 20.00, fra Bergen kr. 5.00, N. N. Oslo, kr. 10.00, N. P. og frue. Holmenkollen kr. 25.00, D—M Oslo kr. 10.00. — Tilsammen kr. 1141.23. Bidrag mottas med takk av mgr. Kjelstrup, St. Olav, og fng. sogneprest i St. Halvard. Vi mangler ennå ca. 500 kr.

Sogneprest Świetliks grav.

Efter at innsamlingen var avsluttet er der innkommet fra St. Franciskus-søstrene i Bergen kr. 200.00 og fra St. Pauls menighet, Bergen kr. 103.00.

Hørhjemme: —

OSLO. St. Sunniva skolen avholdt sin årlige eksamensfest torsdag den 22. juni, efter at St. Olavs-skolene dagen forut hadde hatt sin. Som den langt større skole hadde selvfølgelig St. Sunniva skolen samlet flest mennesker, pårørende og venner av skolebarna og søstrene under sitt gjestfrie tak — og på første rekke i gymnastikksalen viste det samlede presteskap med hans høiærv. biskopen i spissen sin interesse for skolens arbeide ved å bivåne festene. På norsk, tysk, fransk og engelsk reciterte og sang elevene, under stort bifall de forskjellige numre på det rike og avvekslende program — innimellem opleste mgr. dr. Kjelstrup de forskjellige karakterer som gjennemsnittlig var gode og til ære for elevenes flid og lærekreftenes dyktighet. I en liten kort tale tilsist ønsket sognepresten god ferie og vel møtt, og under tonerne av «Ja vi elsker» marsjerte barneskaren ut, mens foreldrene sa farvel og takk til søstrene. Det var interessant å høre de uttalelser som falt fra disse «sakkyndige» om barnas glede ved sin skole og den gode måte hvorpå denne skole arbeidet hånd i hånd med hjemmene. Man følte foreldrenes trygghet ved å vite sine barn under denne både kloke og kjærlige påvirkning, som forener kunnskapsmeddelelse med det sjelsopdragende og åndsutviklende.

Ved en slik anledning går det umiddelbart op for en, hvad det er man har gjort i Spania og andre steder, da man stengte adgangen for barn til å få sin skolegang i disse former og i denne ånd — og man takket også Vårherre som så stille har «lempt at vi fikk, vi fikk vår rett» — vår hellige rett til å gi barna det beste!

OSLO. Mariakongregasjonens utflukt søndag den 25. ds. oversteg alle forventninger og kan regnes for en av de mest vellykkede turer, vi har hatt. Målet var frkn. Mezzettis deilige have, og man blev mottatt der med en elskverdighet som minnet om den gamle gode norske gjestfrihet. Varmen gjorde dog den nærliggende granskog meget tiltrekkende og der blev en del av dagen tilbrakt med hyggelig samvær — og sang, samtale, morsomme småhistorier, morsomt fortalt, veksllet med de mer materielle gleder, inntil der kom innbydelse fra det elskverdige vertsfolk, som benket oss alle om et stort sommerfestlig kaffebord i haven, hvor en meget vittig sang, forfattet for anledningen av en av våre medlemmer, vakte stormende jubel. At vi hadde to St. Josefssøstre med oss ga den behagelige trygghet som alltid følger med deres nærvær — og vi skiltes tilsist efter en herlig dag med følelsen av å ha deltatt i en stor familiesammenkomst — vi er jo alle barn av ett hus og én Fader.
Marie.

OSLO. St. Elisabethkongregasjonens retrett for gifte damer hadde funnet god tilslutning. — Foredragene holdtes av pater de Paepe, S. M., og hans dybe, gripende ord blev påhørt med stort alvor og mottatt med åpne, beredvillige hjerter. Pateren preket om de alvorlige emner: Vårt livs bestemmelse — evigheten — næstekjærligheten. Den siste aften blev en oplevelse av de sjeldne for de fleste mødre. St. Josefssøstrene hadde med stor elskverdighet lovet å synge ved avslutningen, og den andakt som klostersonger alltid gir, grep deltagernes hjerter. Man bad innvielsesbønnen til Jesu hellige hjerte med sann glød og kunde foran det Allereiligste nedlegge sine fromme forsetter og beslutninger. Verden var langt borte for en kort stund, fordi høitideligheten ga oss den fred som verden ikke kan gi. St. Josefssøstrene fikk vår inderlige takk for denne skjønne oplevelse. Så fort var de 3 retretttafener gått — og under høimessen Jesu Hjerte-fredag fikk felleskommunionen en enestående stor tilslutning. En felleskommunion er som et slags stempel, der gir uttrykk for kongregasjonens åndelige tilstand. En lang rekke mødre til Herrens bord var et vakkert syn, og et uttrykk for det alvorlige forsett om trofast å praktisere og bevare de tanker rettet hadde gitt enhver deltager. Hans høiærv. biskopen overvar messen i kirkens kor, og viste kongregasjonen sin interesse og velvilje ved å delta i fellesfrokosten, hvor prefekten fru Ragnhild Nylund holdt en dyptfølt tale, hvori hun tolket damenes begeistring og takknemlighet for den åndelige rikdom pateren hadde gitt oss. Hvad man ofte ikke hadde sett av sine feil og ufullkommenheter stod nu klart for ens indre øie. — Da dette var den siste sammenkomst før høsten rettet prefekten samtidig en hjertelig takk til præses, Monsignore Kjelstrup, for hans interesserte arbeide for vårt åndelige vel. På de kirkelige møter var der hver gang blitt behandlet emner som var av stor viktighet: Vår egen lesning — våre barns lesning — de daglige andaktsøvelser. — Monsignore uttalte sin store glede over at rettet hadde samlet så mange, og især hadde den store tilslutning til felleskommunionen vært meget gledelig for ham. Han ønsket å si styret takk for godt arbeide, maskineriet hadde gått

uten å knirke en eneste gang. Monsignore ønsket kongregasjonen god fremgang og stadig tiltagende enighet — Ved hver kuvért hadde Mère Margrethe-Marie lagt heftet: Den store forjettelse og et særtrykk av Jesu-hjerte messen — med et vakkert bilde, og hun fikk herfor damenes hjertelige takk, hvad hun som vår opofrende søster vel fortjener. Efter en stunds hyggelig samvær skiltes man med gjensidige ønsker om en god ferie. — Hermed er et langt og innholdsrikt kapitel avsluttet i det gamle foreningslokale, som vi alle holdt av å møtes i, selv om plassen ofte var trang. De forskjellige foreningers styrer har arbeidet intenst for å gjøre festlighetene vellykket og hyggelige. Men neppe har nogen ofret så meget arbeide, med en aldri sviktende beredvillighet og kjærlighet, som den elskede gamle søster Marie — tante Mari kalte vi henne alltid. Hennes minne er fast knyttet til det gamle lokale.

Arabella.

TØNSBERG. Været var ikke akkurat det beste da menigheten i Tønsberg samledes for å feire Kristi legemsfest. Det så mest ut for at det skulde bli regn fra morgenen av, men allikevel var der mange som hadde funnet veien til det vakre kapell i St. Olavs klinikk. Kapellet var smakfullt pyntet av de flittige søstre. Blomster og lys over alt. Der var isannhet gjort alt for å gi en verdig ramme om den store fest. Der kom folk langveis fra, både fra Horten, Asgårdstrand og Sandefjord, og en av menigheten hadde sammen med sin lille sønn gått over 1½ time for å komme frem til høimessen, så da messen begynte var det en ganske anseelig flokk som var samlet i Guds hus. — Messen celebrertes av pater Le Breton, som også holdt en gripende tale om Eukaristien. Efter messen gikk så menigheten i procesjon ut av kapellet og rundt St. Olavs klinikk. For første gang siden reformasjonen blev den hellige hostie båret ut i høitidelig procesjon for å velsigne den gamle ærverdige kjøpstad. Det var gripende å få være med i den lille procesjon som syngende fulgte Kristus ut i naturen. Og av vinden blev sangen båret ut vidt omkring, til fjord og mark og fjell. Atter fikk byen Tønsberg oppleve at den katolske kirke er den samme nu som den var da hele vårt kjære Norge var katolsk. Procesjonen avsluttedes inne i kapellet med sakramental velsignelse.

Dominicus.

SYLLING. Kristi Legemsfest blev i år feiret med stor høitidelighet i St. Halvards klosterkapell. Sognepresten i Drammen, pastor Rottier, hadde planlagt å samle sin vidt spredte menighet til høitiden her. Pastor Riesterer og søstrene ga velvillig sin tillatelse dertil. Planen blev mottatt med glede og begeistring. Der innfant sig ikke så få både fra Drammen og Hønefoss tiltross for at dagen oprant med skytung himmel og regnskyll. Ekstrabiler kjørte valfarerne frem like til St. Halvards klosterkapell. Også en del anderledestroende innfant sig. Da pastor Riesterer kl. 11 innledet høitidens gudstjeneste var kapellet nærmest fylt til trengsel. Pastoren preket også. Korguttene fra Drammen ministrerte, ledet av sogneprest Rottier. — Kapellet var prydet med kranser overalt fra tak til gulv. Den hellige Hostie i montrans blev av presten løftet op og stillet over tabernaklet, hvor den stod synlig under høimessen. — En festlig stemning lå over forsamlingen. Hjertene og øinene var rettet mot Ham i den hellige Hostie, som hersker over himmel og jord og dog er oss så nær. Op til Ham steg sang og bønn fra prest og menighet, høitidelig, inderlig, fortrolig. — Truende skyer henger fremdeles

over åsene langt ned i dalene. Gjentagende klasker regnet mot vinduene, mens messen fortsettes høitidelig i dypeste andakt. — Ved messens slutning hadde regnet dog stanset, og der var uventet inntrådt en liten lysning på himmelen. Prosesjonen med det Allerhelligste blev satt igang. Med korset i spissen drog den først gjennom en triumfbue foran kapellet og videre mot parken. Korguttene svingte røkelseskarene, barn strødde blomster foran Alterets Sakrament. Ved altret der i parkens ene hjørne var reist mellom trær og løv, prydet med blomster, kranser, lys og faner, stanset prosesjonen, og Herrens store velsignelse fra Eukaristien lystes utover land og folk. Efter velsignelsen drog prosesjonen videre tilbake til kapellet, hvor en siste velsignelse lystes over forsamlingen, og formiddagshøitiden avsluttedes med «Store Gud, vi lover Dig». Efterpå samledes alle om sine medbragte nister i klosterets studiesal, for regnet hadde atter satt inn. Men man gledet sig over det som en Guds velsignelse for landmannen og hele folket, som så hårdt trengte til det. — Senere kunde man dog komme ut, bese parken og beundre det eneste veikors i Norge siden reformasjonen. — Kl. 5 samledes alle igjen i kapellet til eftermiddagens festandakt, hvor pastor Riesterer i preken utviklet gripende Eukaristiens to store tanker: Vi er et stort folk, som har Gud til Herre levende i vår midte, og Jesu mening med sin guddommelige gave til oss i alterets sakrament. Alle strålet av glede over å ha fått oppleve en sann og vellykket katolsk festdag. Ikke minst var pastor Rottier fornøiet over å ha kunnet samle så mange av sin menighet her til høitiden og se de deltagendes glede, der så umiddelbar og likefrem blev lagt for dagen i takknemlige uttrykk for ham. Før alle drog tilbake til sine hjem med de ekstrabiler der hadde bragt dem, rettet pastor Rottier på egne og alle deltageres vegne en hjertelig takk til pastor Riesterer for hans medvirken, og især til Moder Maria for hennes overordentlige gjestfrihet, der hadde gitt festen glans og gjort oppholdet hyggelig og hjemlig for alle.

En deltager.

— og derute:

CHICAGO. Kardinal Mundelein har med en festgudstjeneste i den gamle St. Maria-kirke åpnet høitidelighetene i anledning av det første katolske sogn i Chicago nu er 100 år gammel. Da St. Cyr den 1. mai 1833 kom til Chicago talte stedet ca. 120 katolikker. Samme år opprettet man det første sogn og innredet den første kirke. Idag teller erkebispedømmet 1,250,000 katolikker, 1267 prester og 387 sogn. I 39 middelskoler for piker, 19 for gutter og 376 folkeskoler med tilsammen 6222 katolske lærerkrefter blir 210,211 elever undervist. Berømt er Chicagos velgjørenhetsanstalter. Siden mgr. Mundelein, som i mars 1924 blev kardinal, overtok ledelsen av bispedømmet — i 1915 — er der opprettet 87 nye sogn, åpnet 136 nye skoler og viet 467 nye prester. — På verdensutstillingen i Chicago finnes en avdeling som hetter: «Katolske fremskritt gjennom 100 år». I denne avdeling finnes også «Catholic Church Extension Society»s første kapellvogn, som er opkalt efter St. Paulus. Den har et fullstendig alterparti, en korsvei, skriftestol, 70 sitteplasser, soverum, arbeidsrum og kjøkken for presten. Kapellvognen blev i 1915 innviet av kardinal Gibbons og har senere tilbakelagt over 100,000 mil, særlig i syd- og sydvest-statene. Når Chicago-utstillingen er slutt skal den på reise igjen.